

[Sigsgaard.]

nelserne, det turde være indlysende, og det er drømmeri at tro på, at nationalstaten kan bevares som ramme omkring det økonomiske liv. Denne ramme er jo også for længst sprængt. Danmark er en del af hele det vestlige industrisamfund, hele det system, der er ansvarligt for udbygningen ikke bare af dets egne arbejderbefolkninger, men også af folkene i Afrika, Asien og Latinamerika. Udenlandske selskaber dominerer allerede Danmark så stærkt, at de selv kan bestemme priserne og næsten selv kan bestemme, om de vil betale skat — og det vil de jo ikke så gerne, se bare på de store olie-selskaber.

I VS bilder vi os ikke ind, at med Nordek vil det være slut med integrationen. Den vil fortsætte, men hvorfor kapitalens samling netop skulle ske på fællesmarkedets betingelser, begriber vi ærlig talt ikke et suk af. Det er en besynderlig oplevelse at se danske erhvervsfolk og politikere næsten på knæ ligge om medlemskab af fællesmarkedet og bedyre, at Danmark sandelig ingen krav stiller, vi går ind på alle de betingelser, som man kan finde på at fastsætte. Rent bortset fra, at det er en åben opfordring til voldtægt at tilbyde sig så skamløst, er det vel også sjældent, at man får noget videre ud af forhandlinger ved på forhånd at erklære, at man går ind på alle modpartens betingelser.

Vi begriber altså ikke, at man ikke har andet end fællesmarkedet i hovedet, og også her i dag har vi jo hørt, at hver eneste gang man har prist resultatet af embedsmandsforhandlingerne om Nordek, har man skyndt sig at bedyre, at det væsentlige sandelig må være indtræden i fællesmarkedet.

Integrationen vil fortsætte, men det kunne da meget vel tænkes, at den vil bane sig vej frem tværs over ligene af såvel fællesmarkedet som Nordek, og at den vil inddrage også de europæiske lande, der i dag er udenfor, herunder de østeuropæiske, og måske vil gå endnu videre.

VS må afvise medlemskab af fællesmarkedet, fordi det udelukkende er de store monopolars redskab, og fordi overbygningen kun består af teknokrater og bureaukrater, der har til opgave at gå disse monopolars ærinde. Det tæller også med for os, at der overhovedet ingen folkelig kontrol er

med Fællesskabets funktioner, og at de store vesteuropæiske stater fører en grov imperialistisk politik, der er væsentlig værre end den, der føres i de skandinaviske lande, og som vi ganske tit har haft lejlighed til at kritisere også her fra talerstolen.

Endelig er fællesmarkedet tænkt som den økonomiske basis for NATO i Vesteuropa. NATO og fællesmarkedet skal tilsammen stive industristaterne af indadtil over for de stadig mere urolige lønarbejdere og de socialistiske tendenser i det hele taget, og udadtil skal de sikre Vestens fortsatte magt over og udbygning af udviklingslandene. VS er altså af disse grunde imod dansk tilslutning til fællesmarkedet.

Men hvad bør så perspektivet være for et nordisk samarbejde? Målet bør være en fuldt udbygget politisk økonomisk union. Det må også efterhånden betyde fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og nordisk neutralitet, og efter vores opfattelse bør derfor Danmark og Norge samtidig med, at unionen skabes, opsiges medlemskabet af NATO.

Den overbygning, der er foreslået i traktatudkastet, er efter vores opfattelse ligesom fællesmarkedets overbygning for teknokratisk-bureaukratisk præget, og der burde i stedet for skabes et nordisk parlament direkte valgt i hele Norden. Det bør være et minimumskrav for socialister, at dette parlament kontrollerer og dirigerer både alle investeringer i medlemslandene og investeringer i udviklingslandene.

Forskningen og uddannelsen bør integreres og totalt frigøres fra de hensyn til erhvervslivet, som de borgerlige så gerne vil binde dem til. Ikke mindst bør et nordisk fællesskab ikke kun betyde kapitalens internationalisering, men også en internationalisering af lønarbejdernes kamp. De belgiske kulminearbejdere er netop kommet Kirunaarbejderne til hjælp på en forbilledlig måde gennem deres strejke. Den bevirker, at højovnene ligger stille, og at der altså ikke bruges malm. Det betyder atter, at den fremtidige svenske malmeksport til Centraleuropa og dermed Kirunaarbejdernes fremtidige beskæftigelse ikke er truet af den 56 dage lange strejke. Et fællesskab mellem alle lønarbejdere tværs over landegrænserne er nødvendigt, hvis storkapita-